

Младият ром и грозната чорбаджийска дъщеря

Имало едно време един млад ром. Той бил беден, но много честен. Веднъж се разхождал по брега на една река. Случайно в реката видял червена ябълка. Тя била много красива на глед и той я взел. Бил чувал, че в селото, в което живеел само чорбаджията имал ябълково дърво. И си казал:

– Тази ябълка изглежда се е откъснала от неговото дърво. Ще я взема, ще отида при него и ще го попитам дали иска да ми я даде – ако ми я даде от сърце, ще я взема. Ако не ми я даде от сърце, ще му я върна.

Застанал младият ром пред богаташката къща и почукал на вратата. Излязъл чорбаджията, погледнал го колко е окъсан и дрипав и го попитал:

– Какво искаш, момче?

Момъкът протегнал ръката си с ябълката и казал:

– Чорбаджи, тази ябълка я намерих в реката. Знам, че е от твоето дърво. Намерих я и идвам да те попитам ще ми я дадеш ли. Ако ми я даваш от сърце, ще я взема, ако не ми я даваш от сърце – ще ти я върна.

Усмивнал се чорбаджията и казал:

– Давам ти я от сърце тази ябълка! Ти дойде при мене само за да ме попиташ, малко хора биха постъпили така. Изглежда, че си много честен. Затова искам за награда да ти предложи ръката на своята единствена дъщеря. Ако искаш, можеш да се ожениш за нея! Обаче ще те предупредя: тя е сляпа, куца, със счупена ръка и е много, много грозна. Би ли се съгласил да се ожениш за нея?

– А сърцето и какво е? – попитал ромът -Добро или лошо? Благо или люто?

– В цялата страна – отговорил чорбаджията – по-блага от нея няма да намериш!

Помислил си малко момъкът и казал:

– Да, съгласен съм, чорбаджи! Щом душата е красива, друга красота не трябва!

Вдигнали те една голяма сватба, но както бил обичая в тази страна на младия ром предварително не му позволили да види булката. Три дни яли, пили и се веселили. Тръгнали си вече сватбарите и младото семейство се прибрало в своя нов дом. Махнала булката булото и